

در هر اتاقی، محل‌های امن را مشخص کنید (مثلاً زیر یک میز محکم یا کنار ستون‌ها یا دیوارهای مجاور آنها).

درگیری کی‌روش با یک خبرنگار!

کارلوس کی‌روش که بعد از باخت سنگین برابر ژاپن شدت عصبانی در نشست خبری شرکت کرده بود، حاضر نشد در صحبت‌های خود مسئولیت این ناکامی را بر عهده بگیرد. این باعث شد یک خبرنگار به کی‌روش بگوید یک عذرخواهی به مردم ایران بابت این باخت بدهکار است، اما مرد پر تعالی عذرخواهی نکرد، بلکه به صورت زیرپوستی آن خبرنگار را مورد توهین قرار داد! کی‌روش حتی از مدیر رسانه‌ای پر تعالی خود خواست آن خبرنگار را بیرون کند و خودش در پایان نشست می‌خواست وارد درگیری فیزیکی با آن خبرنگار ایرانی شود که اطرافیان اجازه ندادند!

وزارت ورزش نام مورینیو و زيدان را آورده، شواهد به هر دو رنار و برانکو می‌رسد!

چه کسی کت CQ را می‌پوشد؟

شهروند | قبل از این که پای کارلوس کی‌روش به ایران برسد، خیلی‌ها به معرفی گزینه‌های جایگزینی او در تیم ملی پرداختند. مخالفان کی‌روش از یک طرف به شایسته‌های جایگزینی او پرداختند و وزارت ورزش هم از طرف دیگر بازی با نام‌ها را شروع کرد. در عین حال حضور سرمربی مراکش در ورزشگاه نیز حساسی سوژه به راه انداخته است. به نظر شما چه کسی صدلی کارلوس کی‌روش در تیم ملی ایران را تصاحب می‌کند؟

شروع داستان با یک عکس مشکوک!

انتشار یک عکس از همنشینی هروه رنار سرمربی تیم ملی مراکش با ابراهیم شکوری دبیر کل فدراسیون، امیر رضا خادم معاون وزیر ورزش و حیدر بهاروند رئیس سازمان لیگ هنگام برگزاری دیدار ایران و ژاپن کافی بود تا خیلی‌ها این مربی فرانسوی را گزینه حضور در رأس کادرفنی تیم ملی ایران بدانند. رنار که سفری ناگهانی به دویب داشته، مسابقه ایران مقابل ژاپن را از VIP ورزشگاه هزاع بن زاید تماشا کرد. رنار که پیش از مسابقه برای تیم ملی ایران آرزوی موفقیت کرده بود، در جام جهانی سرمربی تیم ملی مراکش بود که در این تورنمنت بازی‌های بسیار خوبی را نشان داد. اما تیم ملی مراکش با بدشانسی از دور رقابت‌ها کنار رفت. او که در رویارویی مستقیم از کارلوس کی‌روش شکست خورده بود، با حضور در ورزشگاه العین توجه خبرنگاران اماراتی و همچنین خبرنگاران ایرانی را به خود جلب کرده بود. اماراتی‌ها عقیده داشتند که او برای اعلام آمادگی برای پذیرش مربیگری العین و جانشینی زوران مامیچ به العین سفر کرده، اما با انتشار این عکس در شبکه‌های اجتماعی بحث حضور او در تیم ملی ایران داغ شده است. رنار که پس از جام جهانی قرارداد ۴ ساله با مراکش امضا کرد، مراکش‌ها امیدوارند او را در جام ملت‌های کامرون و جام جهانی قطر روی نیمکت خود داشته‌باشند.

توبیت جنجالی مسئول وزارتخانه

در شرایطی که بزرگترین اتهام کارلوس کی‌روش بعد از ۸ سال حضور روی نیمکت ایران، متوجه وزارت ورزش و عدم تمایل مسعود سلطانی فر به ادامه همکاری با او بود، مدیر روابط عمومی این وزارت ساعاتی بعد از شکست مقابل ژاپن و حذف از جام ملت‌ها پیام عجیبی را منتشر کرد. مازیار ناظمی با انتشار دو پیام پیاپی در خصوص آینده نیمکت تیم ملی بعد از کارلوس کی‌روش از اسامی نام برد که حضورشان در فوتبال ایران و شاید حتی آسیا در این مقطع می‌تواند باورنکردنی باشد. او با اعلام این که فوتبال ایران در دوران پساکی‌روش دچار مشکل نخواهد شد و کار برای انتخاب جانشین او صورت خواهد گرفت، از هشتگ اسامی مانند یورگن کلینزمن، زین الدین زیدان و البته ژوزه مورینیو سود برد و مدعی شد مربیان بزرگ دنیا در صف مذاکره با فوتبال ایران قرار دارند! این که مورینیو بعد از کناره‌گیری از منچستر و سابقه قابل توجهش و در شرایطی که با پیشنهادها جالب توجه و مطمئناً از حیث مالی بالایی مواجه است و در این میان در صف مذاکره با ایران قرار داشته باشد، چیزی نیست که در مخیله هیچ فوتبالیست ایرانی بگنجد و این مسأله در خصوص زیدان که طی سال‌های کوتاه دوران مربیگری خود افتخارات و دستاوردهای بزرگی کسب کرده و طی چند ماه اخیر نیز نیمکت تیم‌های بزرگی به او پیشکش شده نیز صدق می‌کند.

گزینه داخلی: برانکو

در کنار این مسائل همچنان خیلی‌ها طرفداران در فوتبال ایران برانکو ایوانکوویچ را گزینه اصلی جایگزینی کی‌روش می‌دانند. سرمربی کروات اگر چه با پرسپولیس قرارداد دارد، اما همواره نامش به عنوان آلترناتیو کی‌روش در میان بوده و حتی سرمربی پر تعالی خودش هم در مقطعی به این خاطر به برانکو ایوانکوویچ طعنه زده است. برانکو قبل از جام جهانی ۲۰۰۶ حدود ۵۵ سال سرمربی تیم ملی ایران بود و دوران خوبی را نیز رقم زد. حالا این احتمال وجود دارد که او بار دیگر با جدایی کی‌روش گزینه اصلی فدراسیون فوتبال باشد. اتفاقی که شاید از حالا زود باشد در باره‌اش حرف بزنیم.

موافقان کی‌روش می‌گویند:

- ✓ بویه فوتبال ایران شخصیت بخشیده و باعث شده تیم‌های بزرگ جهان روی ایران حساب دیگری باز کنند.
- ✓ اگر او نبود، تیم ملی در جام جهانی مقابل اسپانیا و برتغال گلباران می‌شد.
- ✓ اگر او نداشتیم، نمی‌توانستیم به دو جام جهانی متوالی در سال‌های ۱۴ و ۱۸ صعود کنیم.
- ✓ باعث شد حسرت شکست تیم ملی ایران به دل تیم‌های آسیایی باقی بماند.
- ✓ ونظم و دیسیپلین را در تیم ملی نهادینه کرد و یک تنه مقابل بازیکنان سالاری ایستاد.
- ✓ و ساختار دفاعی تیم ملی را بهبود بخشید و بازی ایران بعد از سال هاسرو شکل پیدا کرد.
- ✓ و سال‌ها ایران را در صدر رنکینگ فیفا قرار داد.
- ✓ کی‌روش با پافشاری برای ساخت مرکز پک و ترمیم زمین‌های چمن کمپ تیم ملی میراث بزرگی به جا گذاشته است.
- ✓ چندسال بعد که کی‌روش دیگر در ایران نیست مشخص می‌شود او چه کارهایی برای تیم ملی انجام داده است.
- ✓ منتقدان کی‌روش با حاشیه‌سازی و مصاحبه علیه او مدام ذهن او و بازیکنان را برهم زدند.

یک بلیت بیزنس کلاس به تهران، میهمان من!

حمیدرضا ابک

روزنامه‌نگار

کوشش. ما دبه کاریم و آنها اهل روزی ۱۲ ساعت کار مفید. چرند مطلق. ما با داور دعوا می‌کنیم و آنها سخت کوشند. چرند مطلق. خانم‌ها، آقایان، تا به حال پنج سطر درباره ژاپن خوانده‌اید؟ تا به حال خطاهایی که باعث حذف ژاپنی‌ها در همین بازی‌ای فوتبال می‌نماید را بر بررسی کرده‌اید؟ می‌دانید شکست برایشان چه معنایی دارد؟ می‌دانید چه می‌کردند با خودشان وقتی اشتباهاتشان از حد می‌گذشت؟ هیهات. بی‌معرفی که شما باید در حق سرمزن خودتان. جناب کارلوس کی‌روش، یک بلیت بیزنس کلاس امارات به تهران قابل شما را ندارد. میهمان من. لطفا همین امشب بلند شوید بیایید این‌جا به منزل من. قول می‌دهم حرمت نگه دارم. قول می‌دهم میهمان نوازی کنم و از شکست اسمی نبرم. فردا خورشید که برآمد، صبح که شد، خودم می‌فرستمان به هر جا که بخواهید. گوشه‌ای برای گریستن یا کلمبیا یا هر جا؛ حتی موزامبیک. هر جا که بخواهید. قصد تنها یک چیز است. «احترام» برای شما که برایمان احترام خریدید.

به قول عیسی، کافی بود همین ضرر به سردار گل می‌شد (که خیلی هم عجیب نبود) تا ورق بر گردد. نشد. گل نشد. مثل تمام شوت‌ها و بغل‌های که گل نشدند در این سدسال، مثل برزیل-ایتالیای ۸۲. گل نشدند چون فوتبال فوتبال است و نه چیزی بیشتر از آن. گل نشدند چون داخل نشدند به آن چارپاره آهنی که به تاروپود نخ‌سپید آراسته شده. به همین سسادگی. نه چیزی بیشتر نه چیزی کمتر. حالا همه دارند به ما درس فلسفه و سیاست می‌دهند. همه دارند از فضیلت ژاپنی بودن می‌گویند و خفت ایرانی بودن. این که آنها دنبال هدف بودند و ما دنبال «دبه» کردن. بغل پای سردار اگر گل شده بود، همه داشتند از برتری تاریخ ایران بر تکنولوژی ژاپنی می‌گفتند. حالا همه ژاپن‌شناس شده‌اند و متخصص مطالعات فرهنگی که ما اهل اعتراضیم و آنها اهل

دبا به حال ملتی که تنها دل خوشی‌اش فوتبال است!

احسان محمدی

روزنامه‌نگار

تعارف می‌کنیم و شب مثل پادشاهان دواقلیم بالبخند می‌خوابیم، روز بدی هم در راه است. روزی که شکست می‌خوریم و در هم می‌شکنیم. غرورمان زخمی می‌شود. قلیمان مچاله، اشکمان سرازیر...
 *چه روز بدی است روز شکست در فوتبال برای مردمی که جز فوتبال دلخوشی دیگری ندارند مثل شکست در جنگ برای مردمی که جز جنگ سرگرمی و دلخوشی و مایه افتخار دیگری ندارند که به واسطه آن بخندند و احساس غرور کنند و به خیابان بریزند.
 *در همه جای دنیا مردم از پیروزی در فوتبال لذت می‌برند و از شکست‌هایش بغض می‌کنند، اما هر چه کشورها فقیرتر باشند و دلخوشی‌های مردم کمتر، این شادی‌ها و اندوه‌ها عمیق‌تر است. مستی و خماری‌اش شدیدتر است.
 *من اگر جای سیاستمداران بودم در کنار هوا کردن تبریک‌های کیلویی بعد از پیروزی در یک مسابقه فوتبال، به این نکته هم فکر می‌کردم که مردم به دلخوشی‌های جایگزین دیگر نیاز دارند. چیزی‌هایی که وقتی تیم ملی‌شان شکست بخورد، به آن هم دل ببندند و احساس نکنند دنیا به آخر رسیده. اگر گالیله زنده بود شاید می‌گفت: دبا به حال ملتی که تنها دلخوشی‌اش فوتبال است!

۱- هنگامی که آندره، شاگرد گالیله، بی‌تاب و خشمگین فریاد می‌زد: «بدبخت ملتی که قهرمان ندارد» استاد به آرامی گفته وی را تصحیح می‌کند: «بدبخت ملتی که به قهرمان نیاز دارد.» (زندگی گالیله؛ برتولت برشت)
 ۲- فوتبال برای من یک پدیده است. چیزی شبیه رسانه، آزادی، تکنولوژی و... به آن با شک و تحسین نگاه می‌کنم. مثل یک سنگ‌نوشته باستانی با خطی که بلدش نیستیم. با تردید به آن نزدیک می‌شوم، بی‌پروا در آغوشش می‌کشم، به آن خیره می‌شوم، از کشف یک رمز مثل بچه‌ها ذوق می‌کنم، از تلخی‌اش شکیقه‌هایم درد می‌گیرد و از فریاد شادی‌اش، گلویم!
 *اما از خلاصه‌شدن امیدها و ناامیدی‌های یک ملت در فوتبال می‌ترسم. می‌دانم وقتی برای یک پیروزی به خیابان می‌ریزیم، هم را در آغوش می‌کشیم، بوق می‌زنیم، سخاوتمندان به هم شیرینی

از پایه سن گذاشته‌ها تا عزیز در دانه‌های کی‌روش

کدام بازیکنان از تیم ملی خداحافظی می‌کنند؟

شهروند | شاید از نظر سنی فقط پژمان منتظری، مسعود شجاعی یا نهایتاً اشکان دژاگه ۳۲ سال سن در شرایطی باشند که بعد از پایان جام‌ملت‌های آسیا انتظار بود از تیم ملی خداحافظی کنند. سایر بازیکنانی که در لیست ۲۳ نفره تیم ملی حضور داشتند، به هیچ عنوان از نظر سنی در وضعیتی نیستند که بتوان گفت زمان خداحافظی‌شان از بازی‌های ملی فرا رسیده است. البته مسعود شجاعی بعد از شکست برابر ژاپن خداحافظی‌اش را رد کرده و از انگیزه خود برای ادامه این راه در ۳۴ سالگی خبر داده است: «من از نظر بدنی و ذهنی آمادگی دارم و در شرایط خوبی هستم. اگر روزی احساس کنم به گونه‌ای هستم که مربیان من را نمی‌خواهند، احترام می‌گذارم ولی اگر همین‌گونه که کار می‌کنم بتوانم کمک کنم، حتما در اختیار تیم ملی هستم.» بازیکن دیگری هم صحبتی از خداحافظی نکرد، اما نکته جالب دفاع همه‌جانبه بازیکنان از کارلوس کی‌روش بود. همه آنها بی‌پایه که بعد از حذف از جام‌ملت‌ها مصاحبه کردند، اعتقاد داشتند وقتی کی‌روش از ایران برود، متوجه می‌شویم چه مربی بزرگی را از دست داده‌ایم. با این وضع باید انتظار جدایی ۲ دسته از بازیکنان از تیم ملی را بکشیم. دسته اول بازیکنانی هستند که شیفته کی‌روش و کار کردن با او بودند و ممکن است بعد از جدایی این مربی دیگر علاقه‌ای به حضور در تیم ملی نشان ندهند. دسته دوم نیز بازیکنانی هستند که کارلوس کی‌روش به آنها اعتقاد شدیدی داشت، اما منتقدان زیادی داشتند و از نظر خیلی از کارشناسان در حد تیم ملی نبودند. از دسته اول شاید بتوان چند بازیکن باتجربه را نام برد؛ چون عمدتاً جوان‌ها دست به چنین ریسکی نمی‌زنند؛ اگر چه سردار آزمون چندماه قبل در ۲۴ سالگی از تیم ملی خداحافظی کرد و برگشت؛ از دسته دوم هم می‌توان به بازیکنانی همچون محمدحسین کنعانی‌زادگان، محمدرضا خازنده و حتی رامین رضاییان اشاره کرد که ممکن است با سلیقه سرمربی بعدی جور نباشند.

تیم ملی دیروز عصر از فردگاه ابوظبی به ایران برگشت؛ نکته قابل توجه استقبال مردم از کارلوس کی‌روش در امارات و تهران بود.

اور ام‌شاید؛ بله، مهدد اولادلی سرباز فراری تیم ملی است که ۴۵ سال پیش در جام‌ملت‌ها آخرین بازی‌هایش را برای تیم ملی انجام داد. در مصاف با عراق اخراج شد و دیگر هم به ایران نبرگشت. البته او بعد از جام جهانی ۲۰۱۴ دیگر به کشور برگشته است.

مهدی طارمی غایب بزرگ مصاف با ژاپن بود؛ او از روی سکوهای ورزشگاه‌ها از زمین‌های اید حرس و افسوس خورد. شاید اشتباه این فکر می‌کرد که در زمین حضور داشت. این‌طور تحقیر آمیز مقابل ژاپن شکست می‌خوریم.

این عکس حساسی در فضای مجازی معروف شده؛ درگیری آخر بازی که معلوم نیست حاج صفی زمین فوتبال را با کجا اشتباه گرفته است. سردار هم دست کمی نداشت؛ مشتکی که زد و خط و نشانی که کشید شاید منجر به محرومیت خودش و احسان شود.

عکس نوشت